

Máriaremetei HÍRADO

KIADJA AZ EGYHÁZKÖZSÉG KÉPVISELŐ-TESTÜLETE

www.mariaremete.hu

Ingyenes tájékoztató

29. évfolyam 11. szám (347)
2025. november

TE IS SZENT LESZEL?

Mindenszentek ünnepén mindazon megdicsőült lelkeket ünnepeljük, akikről megszámlálhatatlan sokaságuk miatt (vö. Jel 7,9-10) a naptár külön, név szerint nem emlékezhet meg. Ide tartoznak az életszentség hírében megholtakon kívül mindazok, akik a tisztítótűzben megtisztulva már megérkeztek a Mennysországba, köztük a mi szent életű ősünk, barátaink, ismerőseink. Az élő és a már elhunyt hívek titokzatos közösséget alkotnak a szentek egységében, egymásért könyörögnek, helytállnak. Mi, akik még a földön élünk, a küzdő egyház tagjai vagyunk, és imádkozhatunk, könyöröghetünk a szenvedő egyház tagjaiért, a már meghalt, de még a tisztítóhelyen szenvedő lelkekért. A diadalmas egyház a már mennybe jutott, üdvözült hívek társasága, ők pedig folyamatosan közbenjárnak értünk Isten színe előtt, mert azt szeretnék, ha egyszer mi is eljutnánk oda, ahol ők vannak: az örök boldogságba!

De valljuk meg őszintén, napjainkban eléggé megfogyatkozott bennünk az életszentség utáni vágy: kevesen vannak olyanok, akik kimondottan szentek akarnak lenni, akik sokat gondolnak erre, akik e cél mentén rendeznék be egész életüket. Szent Bernát az ünnep zsolozsmájában azt írja, hogy a szentekre való emlékezés önmagában kevés. Ez az ünnep többet vár tőlünk: teljes szívünkkel vágyakozzunk azokhoz, akik már ott vannak a Mennysországban! Ha így teszünk, akkor ez a nap a mi saját - reménybeli - ünnepünk is lesz, hiszen mindannyian arra vagyunk teremtve, hogy egykor a mindenszentek közösségében éljünk a mennyben!

Ezekben a napokban, amikor a temetőket járjuk, gyakran gondolunk a megdicsőült és a szenvedő egyház tagjaira, de arról megfeledkezünk, hogy már most is, mi is hozzátartozunk a szentek közösségéhez, ugyanis megkeresztelkedésünk óta már mi is mindnyájan szentek vagyunk! (IKor 6. 11) Jézus minden egyes tanítványát, bármi is legyen a státuszuk vagy állapotuk, együttesen és egyénenként, különbségtétel nélkül hívja az életszentségre: „Legyetek tökéletesek, amint mennyei Atyátok tökéletes” (Mt 5, 48). Szent Pál apostol szerint pedig „az az Isten akarata, hogy szentek legyetek” (1Tessz 4,3). Sőt mindent megkapunk ahhoz, hogy szentek tudjunk lenni. A keresztségben megkaptuk a megszentelő kegyelmet, az isteni élet részesei lettünk a Szentlélek által, vagyis a szentség csíráját szinte életünk kezdetétől fogva magunkban hordozzuk. De ezt az ajándékba kapott megszentelődést Isten segítségével mindnyájunknak személyesen kell kibontakoztatnunk. A legnagyobb karrier, amit ember befuthat, hogy szentté válik: miként az Isten, aki az ő Atyja, Teremtője és Megváltója is Szent.

Itt tehát nem egy emberi csúcsteljesítményről van szó, aminek sokan képzelik az életszentséget és ezért meg sem próbálják, mert „úgysem lehetek szent,, és csak sorolják, hogy miért nem. Mindenkinek vannak kifogásai. De megkérdeztük már valaha Istent, hogy „tényleg jól látom, igaz, amit gondolok, hogy miért nem lehetek szent?” Ha kicsit többször csendben maradunk és odafigyelünk, akkor meghallhatjuk az Úr válaszát: nem egyedül kell azzá válnod. Egyedül nem tudsz. De Istennel azzá tudsz válni.

Ne a kifogásokat keressük, hanem kérdezzük meg Istent, hogy ha igent mondunk, hogyan válhatunk szentté. Sokan azért nem mondanak igent erre a kérdésre, mert hamis képet hordoznak a szentről és a szentségről. A szent valami élettől idegen, távoli óriás a szemükben, az erények bajnoka, aki soha nem követett el bűnt és mindig égre emelt tekintettel imádkozott, böjtölt, aszkéta volt. Az igazság ezzel szemben az, hogy a szentek hús-vér emberek, akiknek voltak bűneik, gyarlóságaik, csak valamit megértettek, Valakivel kapcsolatba kerültek, akit úgy hívunk, hogy Szent. Szerettek volna olyanná válni, amilyen az Isten. Ezt a vágyat a Szentlélek ülteti mindannyiunk szívébe.

Amikor valaki elkezd szenvedélyesen szeretni egy másik embert, akkor arra vágyik, hogy hasonlóná váljon ahhoz a másikhoz. Minél mélyebb egységben legyen azzal, akibe beleszeretett. Ez a szeretet első törvénye, nem kell kényszeríteni, tudatosítani, csak meg kell engedni, hogy megtörténjen, hiszen ott van belül. A szentek szenvedélyesen beleszerettek az Istenbe, mert megértették, hogy valaki szenvedélyesen szereti őket. Valaki annyira szereti őket, hogy odaadta életét nekik és értük. Megértették Isten szenvedélyes szeretetét, és az volt a vágyuk, hogy erre válaszoljanak.

Ezért lett az Isten emberré: hogy az ember szentté váljon, olyan lehessen, mint az Isten. Ha igent mondunk arra a kérdésre, hogy szentté akarunk-e válni, akkor egyetlen dolgot kell csak kérnünk a Szentlélektől: taníts meg túlradni a szeretetben!

Mutasd meg, hogyan kell túláradóan szeretni, hogyan kell megfedkezni magamról! Mert az életszentségnek nem a bűnök az akadályai, hanem az énközpontúságunk, az egoizmusunk. Amikor nem merünk megfedkezni magunkról, amikor magunkat állítjuk a középpontba és senki más nem kerülhet oda. A szentek, mivel megértették Isten szenvedélyes szeretetét, életük középpontjába Jézus Krisztust állították és ők maguk félreálltak kicsit. Megengedték, hogy más legyen a középpont. És ezért sikerült átfarmálódniuk, átalakulniuk.

Az igazi kérdés tehát ez: akarsz-e túláradni a szeretetben? Ha a válasz igen, akkor már most teljes életet élhetsz. Akárhány évesen, akármilyen egészségi állapotban – semmi sem akadályozhatja meg a szentté válásodat. Bárhol, bármilyen körülmények között, bármilyen állapotban és helyzetben túl tudsz áradni a szeretetből! Ha ezt megérted és igent mondasz, akkor hívd a Szentlelket, a szentség lelkét, aki ott van benned. Hívd Őt és mondd neki: „Veled akarok szentté válni, taníts meg erre, tölts be és dicsőítsd meg Istent az én életemben is”. **Isten – a Szent – ember lett, hogy te, az ember szent lehess!**

(Barlay Gábor)

A HALÁL MINT NYERESÉG

Novemberben, amikor fokozott módon elhunytjaink felé fordulunk gondolatainkban és imáinkban, különösen is aktuális Henry Boulad SJ atya elmékedése a témáról.

Az emberiség mindig is úgy tekintett a halálra, mint egy másik életbe vezető átjáróra. Éppen ez tesz bennünket emberré: a transzcendencia érzékelése. Az ember az egyetlen élőlény, amelyik sírba helyezi a halottait. Semmilyen állat nem tesz ilyet. A temetésnek nagyon mély jelentése van, hiszen amit eltemetünk a földbe, arra úgy tekintünk, mint csírázó magra, mint ígéretre. Az ember nagyon jól tudja, hogy ha elvet egy magot, abból egy növény fog kisarjadni. Ugyanígy amikor elföldel egy holttestet, öntudatlanul is azzal a bizonyossággal teszi, hogy ez a test egy napon új dimenzióban jelenik meg.

Amit mi halálnak nevezünk az voltaképpen nem meghalás, hanem átlépés egy állapotból egy másik állapotba, az egyik emeletről a másikra. Szent Pálnak van egy nagyon fontos mondata: „A halál számomra nyereség.” Nincs vesztenivalónk! Amit egyik szinten elveszítünk, azt megnyerjük a másik oldalon.

Az eljövendő dicsőséget, amelyről a Biblia beszél, úgy kell értenünk, mint az embert meghaladó öröm teljességét, melyet testünk jelenlegi állapotában nem képes megélni, befogadni. Hogy képessé váljék rá, előbb át kell alakulnia. A halál tehát az élettel nagyon szorosan összetartozó folyamat, egy olyan átalakulás feltétele, amely lehetővé teszi, hogy megéljük a bennünket váró teljességet.

Mi lesz a halál után? Az igazi halál nem annyira a test halála, mint inkább az Egóé. Olyannyira, hogy a test feltámadása csak akkor történhet meg, ha előtte végbement a szív feltámadása, a lélek átváltozása: egy új, a szeretetre teljesen nyitott lény megszületése. Az örökkévalóságban sosem szűnünk meg növekedni, megismerni, lelkesülni, szeretni. A halál nem az élet megállása, hanem annak megszünése, ami akadályozta, hogy az élet lendületet vegyen. A halál nem azt jelenti: „Kész, itt a vége, örökre az maradok, aki vagyok...”, hanem „Kész, nyílik már az ajtó, és végre átrugaszkodhatom a végtelen felé.” A Mennysország nem más, mint folytatása annak a mozdulatnak, amelyet földi életem során kezdtem meg.

(Henry Boulad: A halálban ugyanis megszületünk)

EGY ZARÁNDOKÚT GYÜMÖLCSEI

Sokszor hallhattuk már ezeket az igazságokat:

“A keresztény ember, úton lévő ember (homo viator). A zarándoklat nem csupán egy ősrégi, szinte minden vallásban meglévő szokás, hanem az emberi élet tükré. Ábrahám és a vándorló választott nép példája, de különösképpen Jézus Krisztus útjai megtanítanak bennünket arra, hogy mindnyájan a hit zarándokútját járjuk.”

“Én vagyok az út, az igazság és élet. Senki sem juthat az Atyához csak énáltalam”(Jn 14, 6)

Ugyanakkor a leghétköznapibb tapasztalataink is az úthoz és az utazáshoz kapcsolódnak. Soha ennyien ennyit és ennyifelé nem utaztak, mint a modernításban. A modern világ egyik attribútuma lett az utazás.

Mit keresek egy utazásban? Ez most utazás lesz vagy zarándoklat? Miben más ez a kocsis zarándoklat a gyalogostól? Számít-e, hogy sokan vagyunk-e, vagy kevesen? Jönnek-e barátok, vagy kedves ismerősök vesznek majd körül?

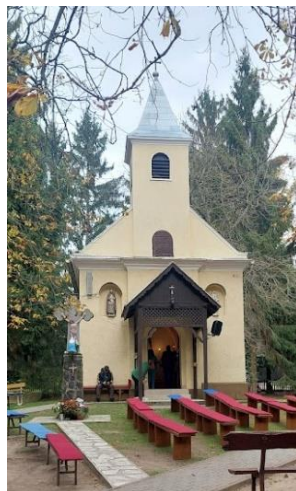

Ilyen gondolatok kavargtak a fejemben, amikor október 23-án a férjemmel nekivágtunk a plébániai zarándoklatnak. Sőt, még az a kérdés is felmerült bennem, hogy nem volna-e jobb ilyen gyönyörű időben a kertben tenni-venni vagy a gyerekekkel kirándulni?

Azután a lassan elsuhanó őszi táj, a közösen mondott ima kezdte megnyitni a lelkem a teremtett világ szépségeire. Így érkeztünk meg a felújított váci székesegyházhoz. A zarándok társainkkal megtekintettük a templomot

és rácsodálkoztunk arra, hogy László atya egyik őse építtette a székesegyházat. Közös ima után felmentünk a harangtoronyba. Itt egy padon üldögélve, lábaim alatt a kanyargó Dunával, azt éreztem, hogy a hétköznapi rohanásából végre megérkeztem, és jelen vagyok. A Szent Anna templom Örökimádás kápolnájában, az Oltáriszentség előtt az is világossá vált, hogy nemcsak én vagyok jelen, hanem Jézus is. Valahol itt változott át az utazás számomra zarándoklattá.

A Hont-Csitári Kegyhely a nógrádi lankák között bújik meg. A bájos kápolnát és a szabadtéri oltárt mesés szép mozaikos keresztút fogja közre. A hatalmas fák árnyékában fakad a Kutyika-forrás. A legenda szerint a forrás vize egy vak pásztornak visszaadta a látását, miután a Szűzanyához imádkozott.

Már a bejáratnál érezhattuk, hogy milyen szeretettel várnak. Minden felgereblyézve, az asztalok fehér terítővel megerítve. A környező falvakból érkező háziasszonyok egyre csak hordták a szebbnél szebb tálat. Nemsokára minden asztal roskadásig telt finomsággal.

Engem nagyon megérintett, hogy amíg váraoztunk a szentmisére, az egyre nagyobb számban érkezőkkel együtt imádkoztuk a Rózsafüzért. A lassú és méltóságteljes imát még az elképesztő mennyiségben rajzó harlekin katicák sem tudták megzavarni. A nap méltó megkoronázása volt az ünnepi mise, ahol nemcsak László atyát köszöntötték aranymiseje alkalmából, hanem minket, maroknyi remetei zárándokokat is üdvözöltek.

Hazafelé sokáig forgattam magamban a prédikációban hallott gondolatokat. Milyen gyümölcsöt teremnek a döntéseim? Ez a zárándoklat milyen változást hoz a hétköznapijaimba, ahová visszatérek?

Erre még nincs kiforrott válaszom, de hiszem, hogy Jézus ebben a jubileumi évben is hív, hogy "a remény zárándokai" legyünk, hogy a megújulás útjára lépünk, és mélyüljünk el hitünkben, hivatásunkban.

Ez az év egy olyan kegyelmi időszak, amely lehetőséget ad arra, hogy újra rátaláljunk Isten szeretetére, és megújítsuk ragaszkodásunkat, hogy zárándokúton járva erősödjünk a reményben.

(Szöveg: Palicz Gabriella, fotók: Szentváry-Lukács Gábor)

SZÉKELY JÁNOS PÜSPÖK A GYÖKEREIRŐL

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia a közelmúltban új elnököt választott Székely János atya személyében. Kezdeményezésére A szeretet dallama címmel új podcastsorozat indult, melynek első, személyes hangvételű adásában a főpásztor a kerületünkben töltött gyermekkoráról, családjáról, hivatásának alakulásáról beszél. A teljes interjú elérhető a Magyar Katolikus Egyház [YouTube-csatornáján](#).

„Budapesten születtem és a II. kerületben a Vend utcában nőttem fel. Négyen vagyunk testvérek, két bátyám és egy húgom van, két unokatestvérem is ott lakott, tehát egy kertben hat gyerek: öt fiú és egy lány. Mindig nagyon nagy játék, öröm és rengeteg élmény töltötte be a gyermekéveinket.”

„Rendkívül hálás vagyok a jó szüleimnek. Édesapám egy fantasztikusan tehetséges ember volt. Ő gimnazista korában kétszer is nyert országos matematikaversenyt. Nagy zseni volt, rengeteg nyelven egészen jól tudott, ámulattal néztük. Egyik dolog, ami bennem kisgyerekként már megfogalmazódott, hogy ha felnövök, akkor szeretnék okos ember lenni, sok nyelvet tudni. Körülbelül nyolcéves lehettem, volt egy távoli rokonunk, aki gyermekbénulásban szenvedett. Eleinte a szüleim azt mondták, hogy nekünk gyerekként ezt nem kell látni, de egyszer édesapám megfogta a kezemet és azt mondta, menjünk el együtt. Csodálkozom máig, hogy miért engem választott, de azt érezte, hogy ezt velem szeretné megtenni. Elmentünk. Elsőre annyira döbbenetes volt látni a sok-sok eltorzult testű fiatal, gégemetszéssel, vastüdőben. Egy-két napig alig tudtam megszólalni. De ettől kezdve néha édesapámmal együtt mentünk (...) Rájöttem, hogy az életben a legfontosabb nem az, hogy nagyon okos legyek, hanem az, hogy szeressek és adjak. Nagyon hálás vagyok édesapámnak, hogy erre az útra rávezetett.”

„Édesanyám fiatal korától kezdve, amíg csak tudott, mindennap ment misére, pedig rengeteget dolgozott. Négyen vagyunk testvérek, nagymamám is otthon betegeskedett, édesanya volt ennek a háznak a mindenese. Szénnel fűtöttünk, mindig ő hamuzott, begyűjtötte, az egész családot ellátta, zongoratanárnő volt egyébként. Számára létkérdés volt, hogy hacsak mehet, akkor mindennap ott legyen a templomban. A szentmise második felét mindig végigtérdelte. Ministránsként a szemem sarkából mindig őt néztem és lassan rájöttem, hogy a családuk egysége, békéje leginkább az ő nagyon mély hitén, szeretetén, jóságán nyugszik. Ő megmutatta nekem a forrást, amiből egy életen át táplálkozni lehet. Édesapámat fantasztikusan szerette és tisztelte. Mindig várta esténként édesapámat, anyukám izgatott volt, fél hét körül látszott, hogy örül, készítette a vacsorát, és ahogyan a kulcs megcsörrent a zárban, édesanyám megtörölte a kezét, szaladt ki, és ahogy nyílt az ajtó, átölelték egymást. Minden este így indult, gyönyörű volt látni. Ebben a légkörben nőhettem föl, szólt nálunk a szeretet dallama.”

„A legelső élményem a Tövis utcai templomban: öt-hat éves lehettem, tébláboltam a sekrestyében, nem vettem észre, hogy a cipőfűzőm kibomlott és Grácián atya, – akit nagyon szerettünk, nagyon tiszteltünk, idős volt, alig tudott lehajolni vagy mozogni, – egyszer azt láttam, hogy lekuporodott és köti a cipőfűzőmet. Egyetlen szavára sem emlékszem, de erre a mozdulatára kitörőlehetetlenül.”

„Volt egy különleges kántornőnk, aki titokban fogadalmas karmelita nővér volt. Csak azt éreztem, hogy különleges kisugárzása van. Egyik este sokan voltunk ministránsok, ő nagyon örült és azt mondta nekünk, hogy maradjunk ott a mise után – valami fontosat akart mondani, – bement a sekrestyébe, hirtelen minden villant leoltott, vaksötét lett, visszajött, csak az örökmécses kicsi piros fénye égett és azt mondta: Jézus itt van, mindannyian szólhatunk Hozzá.”

„Egy ferences atya azt mondta, hogy olvassam a Szent Ferenc-legendákat, a Fiorettit. Meg is szereztük és elkezdtem olvasni még gyerekként. Óriási élmény volt, olyan volt nekem, mint az evangélium: a gubbiói farkas, Szent Ferenc, ahogy mindent otthagy, ahogy megkomponálja a Naphimnusz, Leó testvérrel beszélget... Mintha kitavaszkodott volna a világ, azt éreztem ezekben a gyönyörű történetekben. Nagyon hamar ott volt bennem a vágy, a gondolat, hogy az életemet Istennek és az emberekért fogom szentelni.”

„Körülbelül hétéves lehettem, állatkertben sétáltunk a családdal. Az unokahúgom kicsi gyerekként megkérdezte tőlem, hogy ha megnövök, feleségül fogom-e őt venni? Én azt feleltem, hogy sajnós nem, mert pap leszek. Úgyhogy bennem ez a gondolat, érzés, döntés akkor már megvolt. Nem tudom pontosan megmondani, hogy miért. Nagyon nagy vonzás, ami az egész lényemet betöltötte.”

„14 éves koromban a bátyám is meg én is kicsit útkeresésben voltunk, ez egy kis kamaszkori lázadás is volt. Kerestünk templomot, a Tövis utcába jártunk. Jó hely volt, de egy idő után azt éreztük, hogy kevés, kellene ifjúsági hittan, gitáros mise, valami kicsit modernebb, és a bátyám rátalált a Margit körüti ferences templomnak az ifjúsági közösségére. Egyik nap mondta nekem, hogy menjek el, nézzem meg. Le is mentem, szombat este volt, hatos szentmise, életemben először hallottam élőben gitáros misét. Nagyon tetszett. Ahogy mentem előre áldozni, máig emlékszem, hogy megnéztem magamnak a kis kórust és egyből bennem volt a gondolat, hogy ide kell tartozni. És így is lett, gimnazista koromban végig oda jártunk szentmisére, hittanra.”

„Általában reggeli ima, rózsafüzér: mostanában ezzel indítom az autóban is a napot, ha hosszabb útra megyek. Néha az autóban is hallgatok idegen nyelven előadásokat. Az autó egy ilyen békességes ideje a napomnak. Egyébként a legkedveltebb imádságaim: egyszerűen beülni a kápolnába csöndben. Hacsak tehetem, néha bemegyek, és általában nem viszek magammal semmit, a villant sem kapcsolom fel. Éppen csak tíz perc, fél óra. Nagyon jól tesz. Nagyon szeretek hosszan Bibliát olvasni. Ha van időm, főleg nyáron, akkor néha három-négy óra csak a Biblia. És átmos, felfrissíti, erősíti a hitemet.”

„Sokan jönnek tanácsot kérni, problémákkal. Nem akarom, hogy a lelkipásztori szál eltűnjön az életemből. Azért sem, hogy ne távolodjak el a normál hétköznapi élettől. Vannak lelkivezetettjeim, egy-két csoport, amelyhez rendszeresen járok, és ez nekem is sokat ad. Néha meglátogatjuk a környék szegényeit. Gyakran jutnak el hozzám ilyen kérések, és akkor elmegyünk, esetleg a Karitás munkatársával együtt, és megnézzük, hogy tudunk-e valamiben segíteni?”

IGELITURGIA 2025. NOVEMBER

- 1. szombat:** Mindenszentek – Főünnep
Jel 7,2-4.9-14 Zsolt 23 1Jn 3,1-3 Mt 5,1-12a
- 2. vasárnap:** Halottak napja
Iz 25,6a.7-9 vagy 2Mak 12,43-46 Zsolt 22 Róm 14,7-9.10b-12
vagy 1Tessz 4,13-18 Mt 11,25-30 vagy Jn 14,1-6
- 5. szerda:** Szent Imre herceg – Ünnep
Bölcs 4,7-15 Zsolt 118 Róm 8,28-30 Lk 12,35-40
- 6. csütörtök:** 31. évközi hét, Elsőcsütörtök
Róm 14,7-12 Zsolt 26 Lk 15,1-10
- 7. péntek:** 31. évközi hét, Elsőpéntek
Róm 15,14-21 Zsolt 97 Lk 16,1-8
- 9. vasárnap:** A lateráni bazilika felszentelése – Ünnep
Ez 47,1-2.8-9.12 Zsolt 45 1Kor 3,9c-11.16-17 Jn 2,13-22
- 16. vasárnap:** Évközi 33. vasárnap – Szegények világnapja
Mal 3,19-20a Zsolt 97 2Tessz 3,7-12 Lk 21,5-19
- 19. szerda:** Árpád-házi Szent Erzsébet – Ünnep
Péld 31,10-13.19-20.30-31 Zsolt 33 1Jn 3,14-18 Lk 6,27-38
- 21. péntek:** 33. évközi hét péntek Emléknep: Szűz Mária bemutatása a templomban
1Makk 4,36-37.52-59 1Krón 29 Lk 19,45-48
- 23. vasárnap:** Évközi 34. vasárnap. Krisztus, a Mindenség Királya
2Sám 5,1-3 Zsolt 121 Kol 1,12-20 Lk 23,35-43
- 29. szombat:** 34. évközi hét szombat (a 2024/2025-ös egyházi év utolsó napja)
Dán 7,15-27 Dán 3 Jel 22,1-7 Lk 21,34-36
- 30. vasárnap:** Advent 1. vasárnapja ("A" egyházi év kezdete)
Iz 2,1-5 Zsolt 121 Róm 13,11-14 Mt 24,37-44

ESEMÉNYNAPTÁR

- 1. szombat:** MINDENSZENTEK ünnepe. Parancsolt ünnep. Mísehallgatás kötelező!
Szentmisék: ½ 11-kor és 18 órakor lesznek.
A ½ 11 órai szentmise végén lesz a felújított kőkereszt megáldása.
- 2. vasárnap:** HALOTTAK NAPJA és egyben első vasárnap.
Du. ½ 5-től szentségimádás lesz.
- 7. péntek:** ELSŐ PÉNTEK. Szentmisék 7-kor és ½ 11 órakor lesznek.
A ½ 11-es szentmise végén Jézus Szíve litánia.
- 23. vasárnap:** KRISZTUS KIRÁLY ünnepe.
A templomi gyűjtést a karitás javára kell beküldenünk.
- 30. vasárnap:** ADVENT első vasárnapja.